

Arrest

nr. 129 038 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2012 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen – met name dat verzoekers sinds maart 2010 in België verblijven, dat zij geïntegreerd zouden zijn, dat verzoeker Franse taallessen volgde en hiervan een attest voorlegt, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen – vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkenen – in afwachting van hun asielprocedure en vervolgens in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag conform artikel 9ter – hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Verzoekers dienden een asielaanvraag in op 25.03.2010, die werd afgesloten op 20.07.2010 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van deze procedure – namelijk 4 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De procedure die betrokkenen vervolgens instelden bij de Raad van State werd afgesloten op 06.09.2010. Tijdens deze asielprocedure dienden betrokkenen op 26.05.2010 ook een aanvraag conform artikel 9ter in, die op 29.09.2010 ontvankelijk werd verklaard, waarbij betrokkenen in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde inzake deze aanvraag 9ter. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van deze aanvraag, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Verzoekers maakten zelf de keuze om de asielaanvraag en de aanvraag 9ter in te dienen in België, waardoor het argument dat zij reeds lange tijd hier verblijven, niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Zij zijn zelf verantwoordelijk voor de keuzes die ze maken en het feit dat verzoekers zich ondertussen verder geïntegreerd hebben, vormt dan ook geen grond om hen nu een verblijfsregularisatie toe te staan in het kader van artikel 9bis.

Met betrekking tot de schoolgaande kinderen, kan eveneens verwezen worden naar wat hierboven uiteen werd gezet. Verzoekers halen aan dat de kinderen hier schoolgaand zijn, waarbij verschillende attesten worden voorgelegd, en wordt verwezen naar het Kinderrechtenverdrag. Deze scholing van de kinderen werd toegestaan zolang de asielprocedure lopende was en wordt verder toegestaan zolang de aanvraag 9ter hangende is, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Deze scholing wordt toegestaan om het verblijf van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De ouders van de kinderen zijn op de hoogte dat dit verblijf hen mogelijk slechts voorlopig wordt toegestaan en dat hun verblijf van preciaire aard is. Zij kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de scholing van de kinderen om een verblijfsregularisatie te verkrijgen in het kader van artikel 9bis.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 en 8 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dergelijke schending, aangezien verzoekers tijdelijk niet wordt gevraagd het grondgebied te verlaten, aangezien hun verblijf in België wordt toegestaan in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag 9ter.

De advocaat van betrokkene meent dat de aanvraag van betrokkene op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel dat door verzoekers wordt opgeworpen, is geput uit de schending van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

van de materiële en formele motiveringsplicht, van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel. Het wordt als volgt uiteengezet:

“4.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in

toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij

mede te delen dat de aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de

feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen

ontvankelijk verklaart maar als ongegrond afwijst omdat de redenen die worden aangehaald om een verblijfsmachtiging te bekomen onvoldoende zouden zijn.

4.3.

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is als volgt opgesteld :

[...]

4.4.

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is bijgevolg een wetsbepaling die het toelaat om, om redenen van humanitaire omstandigheden een verblijfsmachtiging te vragen.

De verblijfsmachtiging mag bij uitzondering in België worden ingediend bij de gemeente waar de vreemdeling verblijft als er buitengewone omstandigheden voor handen zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken beoordeelt de ontvankelijkheid in principe heel streng.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van de verzoekers ontvankelijk verklaard.

Dit impliceert derhalve dat de Dienst Vreemdelingenzaken de buitengewone omstandigheden om een verblijfsmachtiging in België in te dienen, aanvaardt.

4.5.

De moeilijkheid waarmee de vreemdeling te maken heeft, is dat er geen wettelijke criteria vastgelegd werden om te bepalen wie uiteindelijk het verblijfsrecht kan bekomen via deze wetsbepaling.

Dit betekent derhalve dat de wetgever alsnog een zekere beleidsvrijheid toekende aan de Staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zij hebben derhalve een discretionaire bevoegdheid.

Evident zijn er aan deze beleidsvrijheid grenzen. Bij gebrek aan wettelijke criteria is de invulling van de criteria bepaald door algemene richtlijnen en administratieve praktijken. Ook de beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing bij de beoordeling door de administratieve overheid.

Op datum van 19/07/2009 werd een instructienota uitgewerkt door de toenmalige Staatssecretaris.

Hoewel dit vernietigd werd door de Raad van State is dit geen vrijgeleide voor de administratieve overheid om de instructies niet langer meer toe te passen.

Inderdaad.

De Raad van State heeft geoordeeld in het arrest dd. 09/12/2009 dat de instructienota niet wettelijk was omdat de regering hiertoe niet bevoegd was.

Dit wil nog niet zeggen dat de instructie op zich geen richtlijn kunnen betekenen.

Het arrest van de Raad van State plaatst de vreemdeling wel in een zwakke situatie omdat hij het niet toepassen van een instructie niet rechtstreeks als schending van een wettelijke bepaling kan aanvechten.

Toch betekent dit niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een absolute vrijheid heeft terzake.

Het weze herhaald de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich te houden aan richtlijnen, administratieve praktijken en beginselen van behoorlijk bestuur.

a)

Het is zelfs zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

(Zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=81>)

b)

Dit impliceert derhalve dat de vreemdeling moet kunnen vertrouwen op een zekere continuïteit in het beleid.

In casu voldeden de verzoekers aan het criterium 2.1.1. van de instructies van 19/07/2009.

Inderdaad.

De verzoekende partijen hebben schoolgaande kinderen en hun asielprocedure én verblijfsregularisatie meegerekend hebben al minimaal 3 jaar geduurd.

- De asielaanvraag werd ingediend op datum van 25/03/2010 en leidde tot een weigeringsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 20/07/2010.
- De reeds aangevatte procedure overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet leidde tot een beslissing van ontvankelijkheid op datum van 29/09/2010.
- Tot op heden hebben de verzoekende partijen verblijfsrecht.

De procedure asiel én 9ter duurden bijgevolg al meer dan 3 jaar en 3 maanden.

Zij voldoen derhalve aan de criteria van deze instructie.

Dit betekent derhalve dat conform de belofte van de Staatssecretaris hun aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet gegrond is.

c)

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

De verzoekers verblijven reeds sinds 25/03/2010 legaal in België en dit op heden.

De verzoekers zijn dus al 3 jaren en 3 maanden gemachtigd tot verblijf.

De verzoekende partijen voldoen aan de instructie 2.1.1. van de instructies van 19/07/2009.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt bijgevolg af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

4.6.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt niet alleen het vertrouwensbeginsel.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt ook de materiële en formele motiveringsverplichting.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de behandelingstermijn in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet ipso facto geen recht op verblijf toekent.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, zijnde het arrest met nr. 89980 dd. 02/10/2000.

De motiveringsverplichting houdt evenwel in dat een beslissing gegrond is op een juiste feitelijk en juridische toedracht.

In casu is de verwijzing niet dienend en onjuist.

Inderdaad.

- 4.6.1.

Het bewuste arrest spreekt zich uit over de behandelingstermijn in het kader van een asielprocedure.

In casu ging het over een termijn van 3 jaren waarin de vreemdeling in asiel was, te weten vanaf zijn asielaanvraag tot de weigering van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

- 4.6.2.

Er zijn dus manifeste verschillen met de situatie van de verzoekende partijen.

a)

De verzoekende partijen vragen immers net verblijfsmachtiging aan omwille van de onredelijk lange termijn. De verblijfsmachtiging is hierop gebaseerd !

b)

Er kan moeilijk beweerd worden dat de asielaanvraag tot doel had verblijf te bekomen omwille van de onredelijke behandelingstermijn.

De asielaanvraag heeft tot doel bescherming te bekomen.

Indien er een onredelijke behandelingstermijn voor handen is, is er een ander wettelijk instrument voor handen, met name de regularisatie-aanvraag conform art. 9bis Vreemdelingenwet, hetgeen de verzoekers overigens deden.

c)

De verblijfsaanvraag van de verzoekers is gebaseerd op de lange behandelingstermijn en hun legaal verblijf in België. Zij vormen immers een gezin met schoolgaande kinderen die meer dan 3 jaar legaal in België zijn.

Hun aanvraag conform art. 9ter Vreemdelingenwet heeft alleen al meer dan 3 jaren geduurd.

Het is zelfs niet te vergelijken met de asielpcedure aangezien daar verschillende administraties en beslissingen tussenkwamen - de Dienst Vreemdelingenzaken, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie.

In casu gaat het over één aanvraag die bij 1 instantie méér dan 3 jaren duurt !!

d)

Niet alleen omdat de Raad van State zich in het kader van een vernietigingsberoep boog over een asioldossier, de Dienst Vreemdelingenzaken kan geen precedentwaarde uit dit arrest halen omdat de motivering van dit arrest een geheel andere draagwijdte heeft.

Inderdaad.

In het bewuste arrest stelt de Raad van State immers dat het niet aan de rechter in asielzaken toekomt om de onredelijke termijn in het kader van de asielaanvraag in overweging te nemen en hierom verblijfsrecht toe te kennen :

"Considérant qu'à supposer que l'écoulement du temps décrit par le requérant puisse être qualifié de retard et que ce retard puisse être jugé constitutif d'une faute dans le chef de la partie adverse, il n'entrerait toutefois pas dans la compétence du juge de 1 'excès de pouvoir de lui reconnaître ce caractère ni de décider de quelle façon le préjudice causé par cette faute devrait être prévenu ou réparé ; que de surcroît l'écoulement d'un délai, même déraisonnable, dans le traitement d'un dossier n'a pas pour effet d'entraîner la naissance d'un quelconque droit au séjour; que le moyen n'est manifestement pas fondé;"

- 4.6.3.

Dit is bijgevolg, heel wat anders dan een administratieve overheid die er meer dan 3 jaren over doet om tot een beslissing te komen en expliciet verzocht wordt om op basis van een wettelijke bepaling zijnde het art. 9bis Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht toe te kennen.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867,393).

Het moge duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing onmogelijk draagkrachtig motiveert door te verwijzen naar het bovenstaande arrest van de Raad van State nu duidelijk blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht precedentswaarde meent te kunnen zien in een arrest dat die draagwijdte evenwel helemaal niet heeft.

Het weze opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

Verzoekers met schoolgaande kinderen zijn meer dan 3 jaren legaal in België en hebben te maken met een behandelingstermijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken die méér dan 3 jaren duurt.

4.7.

Verder wordt aangehaald in de bestreden beslissing dat gronden van integratie en scholing onvoldoende zouden zijn.

De verzoekende partijen kunnen het hiermee niet eens zijn.

De verzoekende partijen legden bij hun verzoek tot verblijfsmachtiging veel documenten voor van integratie en duurzame, lokale verankering.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van ongegrondheid te dragen.

Integratie en scholing zouden, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen gronden voor verblijfsmachtiging kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie en integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

4.8.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Deze bepaling bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.3. Verzoekers verwijzen vooreerst naar de instructie van 19 juli 2009 en stellen dat, hoewel deze werd vernietigd, dit geen vrijgeleide is om deze niet meer toe te passen en niet betekent dat de verwerende partij een absolute vrijheid heeft terzake. Verder stellen zij dat door het kabinet en door de dienst Vreemdelingenzaken werd bevestigd dat de criteria van de vernietigde instructie blijven gelden voor wie eraan voldoet, en dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd door een nieuw regularisatiebeleid zou worden bekendgemaakt. Derhalve moet worden rekening gehouden met de achterliggende filosofie van de criteria van de vernietigde instructie. Verder argumenteren zij dat en waarom zij voldoen aan het criterium 2.1.1. van deze instructie en besluiten zij dat het vertrouwensbeginsel is geschonden.

Verzoekers die met hun uiteenzetting te kennen geven dat zij van oordeel zijn dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op hun aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoekers er zich over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit

kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers' argument dat de criteria mogen worden aangehaald zolang de verwerende partij zou meedelen dat dat niet meer mag of zolang geen nieuwe richtlijn is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

De stelling van verzoekers dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen".

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Samengevat moet worden gesteld dat verzoekers niet kunnen worden bijgetreden waar zij menen dat de criteria van de vernietigde instructie op hun aanvraag hadden moeten worden toegepast. Gelet op het feit dat de aanvraag van verzoekers dateert van 7 mei 2012 terwijl de instructie reeds in 2009 werd vernietigd, moest hierover overigens niet bijkomend worden gemotiveerd.

2.4. In wat kan worden beschouwd als een tweede middelonderdeel betogen verzoekers dat de materiële en formele motiveringsverplichting geschonden is doordat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de behandelingstermijn ipso facto geen recht op verblijf toekent en dat het arrest waarnaar wordt verwezen niet dienstig is.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De hiervoor omschreven formele motiveringsplicht is ook neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de mate dat verzoekers betogen dat niet mocht worden verwezen naar het arrest van de Raad van State omdat dit een geheel andere draagwijdte zou hebben dan de huidige situatie van verzoekers, dient erop te worden gewezen dat uit het citaat van het arrest dat zij zelf in hun verzoekschrift hebben opgenomen blijkt dat hierin het algemene standpunt wordt ingenomen dat het verstrijken van een bepaalde behandelingstermijn, zelfs indien die onredelijk zou zijn, op zich geen verblijfsrecht doet ontstaan. Verzoekers brengen geen enkele toepasselijke bepaling aan die in het kader van de behandeling van de onderhavige aanvraag, waarin zij zich beroepen op de duur van de behandeling van de aanvraag tot regularisatie om medische redenen, een verblijfsrecht verleent louter omwille van het verstrijken van een termijn. In die zin kon wel degelijk worden verwezen naar het arrest, waarin een algemeen standpunt werd ingenomen over de impact van de duur van de behandelingstermijn van een aanvraag op het verkrijgen van een verblijfsrecht.

Verder moet worden vastgesteld dat de verwerende partij de behandelingstermijn van de aanvraag op grond van artikel 9ter wel degelijk in overweging heeft genomen, meer bepaald stelt zij hierover in de bestreden beslissing :

“Verzoekers maakten zelf de keuze om de asielaanvraag en de aanvraag 9ter in te dienen in België, waardoor het argument dat zij reeds lange tijd hier verblijven, niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Zij zijn zelf verantwoordelijk voor de keuzes die ze maken en het feit dat verzoekers zich ondertussen verder geïntegreerd hebben, vormt dan ook geen grond om hen nu een verblijfsregularisatie toe te staan in het kader van artikel 9bis

Met betrekking tot de schoolgaande kinderen, kan eveneens verwezen worden naar wat hierboven uiteen werd gezet. Verzoekers halen aan dat de kinderen hier schoolgaand zijn, waarbij verschillende attesten worden voorgelegd, en wordt verwezen naar het Kinderrechtenverdrag. Deze scholing van de kinderen werd toegestaan zolang de asielprocedure lopende was en wordt verder toegestaan zolang de aanvraag 9ter hangende is, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Deze scholing wordt toegestaan om het verblijf van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De ouders van de kinderen zijn op de hoogte dat dit verblijf hen mogelijk slechts voorlopig wordt toegestaan en dat hun verblijf van preciaire aard is. Zij kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de scholing van de kinderen om een verblijfsregularisatie te verkrijgen in het kader van artikel 9bis.”

Verzoekers voeren aan dat het onjuist is dat de verwerende partij stelt dat integratie en scholing geen grond voor verblijfsmachtiging kunnen zijn en stellen dat haar redenering zodanig algemeen is dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging kan aanvragen, zodat de motivering niet draagkrachtig is. Echter tonen zij op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze in essentie heeft geoordeeld dat het verblijf van verzoekers in afwachting van de behandeling van de door hen ingediende aanvragen en het daaruit voortvloeiende schoolgaan van hun kinderen, steeds precair is geweest en dat verzoekers dat wisten zodat zij zelf verantwoordelijkheid dragen voor de keuze die zij hebben gemaakt om de aanvragen in te dienen en zij zich niet kunnen beroepen op de scholing van de kinderen om een verblijfsregularisatie te verkrijgen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen thans wel dat zij het er niet mee eens kunnen zijn dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gronden van integratie en scholing onvoldoende zijn, maar daarmee maken zij geen kennelijk onredelijk handelen aannemelijk. Evenmin tonen zij aan dat de motieven niet draagkrachtig zouden zijn.

Een schending van formele motiveringsplicht, noch van de materiële motiveringsplicht dan wel het redelijkheidsbeginsel dat enkel dan geschonden is, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is, is aangetoond.

2.5. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS